

fensorat, det ærede Medlem fra Marstal førte, kunde føre til det, han sikkert først og fremmest ønsker, nemlig en fornyet Overvejelse af Sagen paa Grundlag af et virkelig nyt Materiale, indhentet fra den engelske Læge.

Indenrigsministeren (Rode): Saafremt der i det af det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange) nu fremførte skulde ligge noget nyt, med andre Ord saafremt der ikke skulde være tilvejebragt saa fylde Oplysninger, som overhovedet kan tilvejebringes, i denne Sag, vil Sagen selvfølgelig kunne overvejes paa ny, men jeg maa rigtignok gaa ud fra, at det retsmedicinske Institut og Arbejderforsikrings-Raadets Læger eller i alt Fald den ene af Parterne kun har skønnet over denne Sag efter at have faaet alle de Oplysninger, som de maatte anse for at være nødvendige til Sagens fuldstændige Oplysning og Afgørelse.

Sporon-Fiedler: Det virkede nedtrykkende paa mig at høre den højtærede Indenrigsministers første Udtalelse, det forekom mig, at det hele saa ret haabløst ud. I den højtærede Indenrigsministers sidste Bemærkning er der imidlertid, forekommer det mig, et lille Lyglimt, og jeg haaber, at dette lille Lyglimt maa kunne kaste baade Lys og tilstrækkelig Varme over denne Sag, hvor det virkelig tiltrænges. Som jeg, da jeg første Gang havde Ordet, tillod mig at oplæse, staar der i Arbejderforsikrings-Raadets Skrivelse, at de danske Læger mener, at den engelske Læges Motivering af, at Dødsfaldet er en Følge af en Bristning af Leverens Blodkar, er forkert. Det kan godt være. Men selv om Dødsfaldet ikke kan siges at skyldes en Bristning af Leverens Blodkar, kunde det maaske skyldes en Bristning af noget andet. Det faktiske er, at Manden aldrig har fejlet noget, at han falder og kommer alvorlig til Skade, at han nogle faa Dage efter faar Blodbrækning og atter faa Dage efter dør. Jeg synes ikke, man ganske kan forkaste denne hurtige Udvikling af Begivenhederne for en ung kraftig Mand, der aldrig tidligere har fejlet noget. Det forekommer mig, at Lægerne her for meget har hængt sig i den efter deres Mening fejlagtige Anskuelse, at Døden er indtraadt paa Grund af en Bristning af et af Leverens Blodkar. Længere henne i deres Skrivelse taler de om, at det „vistnok“ er et Mavesaar. Jeg holder ikke af

Ord som „vistnok“ i en Erklæring af en saa uhyre Rækkevidde — ikke for de ærede Medlemmer i denne Sal, heller ikke for mig eller for Lægerne inde paa Raadhuspladsen, men for Enken, som det drejer sig om. Med andre Ord, dersom den engelske Læge havde været lige saa forsigtig og havde skrevet, at han ansaa Døden for at være bevirket ved en ved Ulykkestilfældet foraarsaget Bristning „vistnok“ i Leveren, saa havde Sagen været klareret, formoder jeg. Men saa kommer vi ind paa det, jeg før sagde: nemlig at man ikke ligefrem bør søge at komme udenom at betale Erstatning. Det er ikke det, det drejer sig om her. Det drejer sig om at træffe et Skøn — andet kan det jo ikke være; vi kan jo ikke staa i København og sige med positiv Sikkerhed, at saadan og saadan er det foregaaet ovre ved Englands Kyst en stormfuld Dag vel sagtens, hvor hele Skuden vippede, ellers var Manden vel ikke faldet. Vi er, synes jeg med min Lægmandsforstand, nødte til at træffe Afgørelsen i Henhold til et Skøn. Jeg er ikke beroliget i denne Sag, før de Herrer Læger staar op og siger: For os staar det saaledes, at al Tvivl er udelukket ved denne Lejlighed. Thi er der mindste Tvivl, bør de Ord, som staar i Arbejderforsikrings-Raadets Skrivelse: At man altid søger at lade tilstedeværende Tvivl komme den forulykkede til gode, blive mere end Ord. Jeg vil meget gerne have det positive Spørgsmaal besvaret, om nogen Læge her i dette Land tør sige, at al Tvivl er udelukket i denne Sag.

Den højtærede Indenrigsminister sagde, at det var meget sandt, at der blev gjort en god Gerhing mod Enken ved, at man søger at skaffe hende Erstatning, men man kunde ikke ganske med Rette sige, at der ikke derved blev gjort Uret mod nogen, thi der var jo ogsaa nogen, der skulde betale. Jeg hører til dem, der som Arbejdsgiver har Arbejdere forsikret, men jeg tør ganske rolig paa alle Arbejdsgiveres Vegne udtale, at vi vil ikke regne nogle faa Øres Paalæg for noget som helst, dersom derved en Enke kunde faa Erstatning i et Tilfælde som dette. Tværtimod, det er meget, meget pinligere for os hvert evige eneste Aar at betale vore Præmier med den Bevidsthed, at det er saa uhyre svært for de Mennesker, det drejer sig om, at faa noget. Jeg er ganske sikker paa, at saaledes vil de aller-allerfleste tænke og føle ved en saadan